

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

De huichelaar verderft zijnen naaste door den mond; maar door wetenschap worden de rechtvaardigen bevrijd.

SALOMO.

No. 11.

1 Juni 1912.

17de Jaargang.

OORZAAK EN GEVOLG.

Uittreksel uit eene predikatie van Ouderling NEPHI MORRIS, gehouden te Salt-Lake-City, in den tabernakel, 14 Februari 1912.

(Vervolg van blz. 150.)

Het opnieuw in aanzien geraken van deze leeringen had voor 't meerendeel zijn ontstaan te danken aan het te voorschijn brengen van de oude klassieken der Romeinen en Grieken, schrijvers als Horace, Homerus en Plato, Demosthenes en Socrates. Toen de Grieksche taal weer te voorschijn kwam, had zij, om met een Duitsch spreekwoord te zeggen, — het Nieuwe Testament in hare hand. Deze dingen waren althans sommige van de omstandigheden die het tijdperk van het opnieuw opleven in de hand werkten en eene eeuw van vooruitgang brachten, waarin het menschdom begon te denken en critiek begon uit te oefenen over de machten die hen tot dusver in duisternis hadden gebonden gehouden. In eene eeuw als deze was het dat een zeker man, Luther genaamd, die van zijn vak een mijnarbeider was, den geest der eeuw, die geest van Goddelijke ontevredenheid welke aan het werk was onder de Duitsche natie, in zich gevoelde. Hij had eene neiging om iets meer te zijn dan een mijnarbeider, en hij zag dat bij het aanwenden van ernstige pogingen daaromtrent er eene mogelijkheid voor bestond. Zelve echter reeds min of meer op jaren zijnde, bracht de oudere Luther deze zijne neiging over op zijnen zoon en besloot hem een wetenschappelijke opleiding te geven en vatte het plan op hem een wetgeleerde te doen worden, vermeenende dat daardoor en daarbij zijn roem het beste

gewaarborgd zoude zijn. Hij werd alzoo naar school gezonden met het doel hem in de rechten te laten studeeren. In oogenschouw houdende hoe dat God door middel van heel eenvoudige en kleine zaken heel dikwijls Zijne doeleinden volbrengt, is het niet van belang ontbloot enkele voorvallen in herinnering te brengen die later bleken van grooten invloed te zijn op de reuzenbeweging die plaats vond in de 16de eeuw. De jonge Luther dan werd gezonden naar het college of de hoogeschool van Erfurt, alwaar hij echter bleek een slecht, zoo niet een dom en geheel onbekwaam student te zijn. Een zeker geschiedschrijver verhaalt zelfs dat hij eens op één morgen niet minder dan zestien berispingen ontving. Of het nu deze berispingen waren of niet, is allicht niemand in staat om te zeggen, maar iets deed in deze jongeling den geest der eeuw ontwaken, die geest om te leeren en vooruitgang te maken. Hutton noemde die tijd en zeer terecht, de lente der geschiedenis. „Een genot,” — zoo zegt hij, — „moet het zijn om in zoo'n tijd te leven, omreden het menschedom geacht kan worden alsdan te beginnen om te denken”. Welnu, ook Luther begon met zich om te dragen dien geest der tijd, en zoodoende stelde hij zich niet langer tevreden met zijne dagelijksche voorbereidende lessen, maar volbracht een groote mate van overwerk in zijne studiën.

Iedereen nu, die zich een weg wil banen in de wereld moet een zekere hoeveelheid overwerk doen, onverschillig of zoo iemand een wetenschappelijk dan wel een werk van heel prozaischen aard verricht.

Op zekeren dag vond Luther, zich in de oude collegiale leesbibliotheek bevindende op een bord of plank een oud boek, waarop het stof een laag dik zat. Hij opende de bladen en las de geschiedenis van eene vrouw welke nimmer gezegend was geweest met nakomelingschap. Het was geschreven in het Latijn. De vrouw met moederliefde bezielde, bad tot God om haar een kind te zenden, en had Hem beloofd dat wanneer de Heer zoo goed zou willen zijn om haar een kind te geven, zij op hare beurt het Hem alsdan terug zou schenken als een offer Hem gewijd. Naar luide van de geschiedenis scheen het dat de Heer het gebed van de goede vrouw verhoorde, waarop zij het kind naar den Tempel bracht en daar een psalm ter lofzang zong, Hem hare gedachten wijdende wijl Hij de grooten en voornamen der aarde voorbijzag en in het bijzonder zijne zegeningen uitstorte op de lagen en de nederigen. Toen de jonge Luther deze geschiedenis van Hanna en haar kind las, zwol zijn boezem met een gevoel wat hij nimmer van tevoren had ondervonden, en een nieuw licht daagde op in zijn gemoed. Nimmer tevoren had hij de Heilige Schriften aanschouwd. Hij wist dat zij in een of andere vorm moeten

bestaan omreden hij een en ander brokstukken ervan had hooren voorlezen bij de diensten in de cathedraals, maar nooit nog hadden zijne oogen de gewijde bladen zelve aanschouwd. Het nieuwe licht dat opdaagde in zijn gemoed was in het bijzonder, dat als de Heere zóó groot was geweest in zijne liefde dat Hij Zijn woord had gegeven, het zekerlijk bestemd was voor het menschedom in massa, en niet voor enkelingen. Het licht dat de Heer hier deed opgaan in het gemoed van dezen jeugdigen leerling, was dat hij Zijn dienstknecht zou zijn met de speciale roeping om dit Zijn Heilig woord tot het volk in het algemeen te brengen. Dit brengt ons onwillekeurig in herinnering hetgeen wat Lincoln eens zeide, namelijk dat God het algemeene volk wel lief moest hebben omreden Hij zooveel van hen gemaakt had.

De jonge man echter, na zich een denkbeeld van zijne hooge roeping te hebben gemaakt, welke de inspiratie des Heeren in zijnen boezem deed zwellen, werd echter als zoovelen voor hem weer koud en ging terug naar zijne studie in de rechten en vergat voor 't grootste gedeelte, zoo niet geheel de dure gelofte die hij den Heer had gegeven toen hij Zijn heilig woord had ontdekt. Grootte vooruitgang als een student begon hij van toen af te maken en al spoedig begon hij onder zijne makkers naam te krijgen. Toen de vacantie kwam ging hij terug naar zijn goede oude ouders alwaar hij de grootste aanmoediging en loftuigingen ontving, waarop hij, na aldaar een paar weken te hebben doorgebracht weder naar school terugkeerde. Op weg daarnaar toe zijnde deed zich een ander geval voor, eene van deze kleine dingen die schijnbaar in het geheel geene beteekenis hebben, niettegenstaande later menigmaal blijkt dat ze juist van den allergrootsten invloed zijn geweest. Een donderbui kwam op. Bliksemschichten door-kliefden de lucht en de donderslagen rolden met oorverdoovend geraas door het zwerk, met gevolg dat zijn vriend en metgezel Alexis doodelijk getroffen aan zijne zijde teraarde stortte.

Verschrikt door deze oogenblikkelijken dood zoo nabij zijn eigen bestaan, en niet bereid zijnde om op een gegeven oogenblik zijnen Maker te moeten ontmoeten, zich zijn halfvergeten belofte in betrekking tot den Bijbel herinnerende, beloofde de jonge Luther Gode beterschap. Daar op zijne knieën, met het doode lichaam van zijn makker naast zich maakte hij een verbond met God dat als God zijn leven wilde sparen hij alsdan zijn leven aan Hem en Zijnen dienst zou willen wijden. Evenzoo als het licht van den hemel eenmaal een Saulus van Tarsen geleide terwijl hij op zijnen weg was naar Damascus, zoo dreef het weerlicht van den storm ook Luther van de studie in de rechtsgeleerdheid naar den dienst des Heeren en der kerk. Nog op

zijnen weg naar school zijnde liet hij reeds het heele plan om verder in de rechten te studeeren varen, en gaf nog daar aan zijne vrienden zijn afscheidspartij. Zij trachtten hem nog over te halen, en hielden hem voor dat hij zeker was zijn weg langs de studie der wetten met glorie en eer te zullen banen, en vreezende dat hij niet langer in staat zoude zijn om aan hunne overredingen weerstand te kunnen bieden, vlood hij nog op 't eigenst oogenblik van hen en richtte zijne schreden direct naar het Augustijner klooster alwaar hij als een monnik wenschte te worden opgenomen om alzo de verleidingen der wereld te ontvlieden en zijne ziel te heiligen in Godes dienst. In deze dagen dacht men dat de zaliging des menschen enkel bestond in het wegvlieden van de zonde, maar Luther leerde daar, zoo als zoovelen van ons hebben geleerd dat de duivel in staat is om zóó vlug en zóó ver te kunnen gaan als een van ons zelve, want Luther moest de verleidingen zelfs in den aan God gewijden cel van het klooster nog ondervinden. Toeristen die den Wartburg bezoeken worden nog heden getoond onderscheidene merkteekenen op de muren aldaar aangebracht door dienzelfden Luther, waaronder één voorstellenden den duivel, dragende een zilveren drinkbeker, trachtende hem te verleiden. Of Luther op dat oogenblik aan de verleidingen van den satan heeft toegegeven of wel dat de drinkbeker zijne majesteit den duivel geen heil heeft aangebracht, is ons niet verteld geworden, maar dat hij hem heeft trachten te verleiden is zeer zeker, aangezien ook hij eene der mannen was, die slag leverden voor datgene wat zij de zaak des Heeren noemden. Op zijne zending naar Rome zijnde ontdekte hij de werkelijke toestanden van de catholieke kerk. In deze dagen was de godsdienst aldaar voor 't grootste gedeelte verloren geraakt onder een berg van levenlooze ceremoniën. De Pilatustrap beklimmende voor hen die in het vagevuur verblijf hielden, dacht hij dat hij haast zoude wenschen dat zijn eigen ouders dood mochten zijn opdat hij in staat zoude kunnen worden gesteld ook voor hen het werk te doen, zoo sterk was zijn geloof in deze dingen. Bezig zijnde deze zoo onzinnige bloote formule van het op de knieën beklimmen van dien trap te volbrengen, kwam in zijne gedachte op een gezegde van den Apostel Paulus, namelijk dat de rechtvaardige door het geloof zoude leven. Waarom dan moesten deze doode vormen worden volbracht? Hij herrees op zijne voeten, en hiermede was als 't ware de scheppende zin der reformatie gezegd. Terug ging hij naar het eenvoudige Duitsche volk met zijne boodschap van rechtvaardiging door het geloof en kondigde zijnen oorlog aan tegen het onrecht en den afval van het zoogenaamde Christelijke

geloof. Ongeveer 15 jaar later dat deze jongeling zijne stem verhief was meer dan half de glorie en majesteit van Europa in het stof vertreden.

Welnu, alle deze groote gebeurtenissen waren voortgebracht om zoo te zeggen door zeer eenvoudige oorzaken, in dit geval enkel door het vinden van een boek op een plank bedekt met stof. Voorafgegaan door een onweder was het ware karakter ontwaakt van den grooten hervormer, eene van hen die in de omwenteling der tijden het allermeest op den voorgrond traden. Zullen we zeggen dat het overdrijving is, vast te houden aan het idee dat het God was die hem leide bij de ontdekking van dat boek? Zullen wij durven beweren dat niet God eveneens tot hem het noodige licht zond als Hij eenmaal deed aan Paulus in de woestijn en op zijnen weg naar Damascus? Neen, want de gevolgtrekkingen waarborgen ons het feit dat God deze eenvoudige dingen gebruikte om Zijne groote doeleinden voort te brengen.

Tot zoover hebben wij Ouderling Morris op den voet gevolgd in zijne predikatie over deze dingen, ten doel hebbende om aan te toonen dat oorzaak en gevolg altoos verband met elkander houden en dat kleine oorzaken, of liever in onze oogen kleine dingen, soms zeer groote gevolgen hebben. Is de Bijbel zelve en eveneens alle andere gewijde geschriften vol van voorbeelden daarvan, ook het verloop van de geschiedenis der laatste dagen is daarvan het sprekend bewijs. Was het niet klein, het werk wat begonnen werd in 1830? Was het niet een zeer eenvoudig jongeling die opnieuw geroepen was om de reformatie te hervormen en terug te brengen tot het oorspronkelijke, waartoe ook de pas beschreven Luther zijne pogingen aanwendde, geïnspireerd daartoe als hij was van hooger hand? En nog, vergeleken bij het groote zielen aantal wat de aarde bevolkt, is het nog niet klein het werk des Heeren? De sneeuwbal of de rotssteen, die zonder handen afgehouden voortrolt langs de helling van den berg, om eenmaal tot een grooten hoop te worden? Hetgeen het Mormonisme eenmaal voort zal brengen is betrekkelijk nog maar in zijn allereersten groei, en konden wij ons op een gegeven oogenblik met onze zinnen 1000 jaar in de toekomst verplaatsen, wij zouden versteld staan om te zien wat groot gebouw opgetrokken was op het eenvoudige fundament, weliswaar door Christus gelegd, maar door Joseph Smith in deze laatste tijd, in de negentiende eeuw, den eeuw van vooruitgang bij uitnemendheid, van zijne bindende kluister ontdaan.

Oorzaak en gevolg. Het onderling verband daarvan zal niet alleen uitkomen in een ieder van ons persoonlijke daden, maar ook in datgene wat gezamenlijk is volbracht geworden.

„OMMEKEER”,
door E. W. ÖECSOR.

Vervolg van bladz. 160.

Soms sprak hij in zijne brieven van de groote toekomst, even zeker als de gelegenheden die daaromtrent konden worden waargenomen — van het nieuwe groeiende westen, en eens of tweemaal sprak hij er van om vader en moeder bij zich te hebben in zijn nieuw tehuis.

Bij zekere gelegenheid had Ruth aan Preston eene van John's brieven laten lezen, waarin hij had gesproken over de Mormonen, en bij die gelegenheid had Preston haar verteld, dat ook hij behoorde tot die kerk.

HOOFDSTUK VI.

Preston een Mormoon! — Hij, die sedert het verlaten van John, Ruth's tweede broeder was geworden! Hij, die bijna vier jaren lang onder het ouderlijke dak had geslapen! Hij, die gegeten had van dezelfde tafel! Hij een Mormoon! Toen echter had ze zich herinnerd de woorden in John's brief, namelijk dat zij een netjes en schoon en rein volk waren, zedelijk in hun leven en openhartig. En opeens kwam het tot haar, dat als Preston hun zou gaan verlaten, dat haar dit nog harder zou vallen dan het vertrek van John had gedaan. Preston was weliswaar enkel haar tweede broeder geweest, maar toch daar was een zeker gevoel in haar hart wat ze niet onder woorden wist te brengen. Omschrijven kon ze het niet, en weten wát het was, deed ze ook niet, maar dat het gevoel daar was, dat wist ze. Eens op zekeren avond, nu omstreeks een jaar geleden had zij het voor 't eerst gevoeld. Ze had hard gestudeerd dien dag en 's avonds had hij haar gevraagd voor eene wandeling. Het was een avond in het begin van Juni. De lucht was wolkenloos, en de sterren schitterden, de maan stond vol en de bladeren bewogen onder de streelende koelte van een zachte zephir, en de aangename geuren van den zomeravond streelden hunne reukorganen. O, wat een wandeling was dat geweest! En van af die volmaakte Juniavond was dat onbeschrijfelijke gevoel daar geweest. En nu, — Preston was een Mormoon. Maar, als hij er een was, dan was het ook onmogelijk dat er veel slechts konde zijn in dat soort van volk. De appel valt niet verre van den stam. Maar, wat zou het ook, wat kon het ook schelen, hij was enkel haar tweede broeder, . . . dat was alles.

HOOFDSTUK VII.

De examen-week was gekomen en ook reeds gegaan. Hoe trotsch had hij zich gevoeld, als hij daar stond met zijne klasse-

genooten, gekleed in speciaal costuum en met de kleurige pet versierd, om zijn diploma te ontvangen. Dien avond was eene der droomen vervuld geworden die hij had gedroomd daar ginds op de prairie.

En na het examen was de drukte gekomen van het kofferpakken, het goedendag zeggen enz., en nu rolde de trein daar heen, dwars door Wyoming. Hij had beloofd om zijn ouden vriend John een bezoek te zullen brengen als hij huiswaarts zou gaan, en thans was hij op weg naar hem toe, en had de trein bijna het plaatsje bereikt, waar hij verblijf hield. Met zijne gedachten ging hij op dat oogenblik terug naar het pas genomen afscheid te N. De oudelui hadden al haast evenveel aandoening getoond als toen hun eigen zoon vertrokken was, en Ruth, hij was zeker dat er een brok in haar keel was geweest en tranen in haar oogen. En zijn eigen hart? „Och toch”, — zeide hij bijna over-luid, — „waarom die sentimentaliteit. Zij was toch maar enkel eene zuster voor mij, dat was alles. Waarom dan toch dat eigenaardige gevoel daar, als ik begin om aan haar te denken? Waarom? „S.” — zoo riep de bewegelijke en drukke conducteur toen het geknars der luchtrem op de wielen werd gehoord. „Het eerste station is S.”

Toen de trein tot staan was gekomen nam Preston zijne bagage op en stapte uit. Hoe droog en woest leek alles. Hoe vreemd en zonderling de menschen. Hij was het leven in die wilde woeste streken ook heelemaal ontwend geworden. Ieder ding was zoo droog, de straten zoo stoffig en de bergen zoo kaal. De bouwtrant, en bijgevolg de huizen waren verschillend van die in het oosten. En toch was hier het westen, — het nieuwe westen, het land van de gouden gelegenheid. De dorpen dan ook die zich ginds vertoonden daar ingenesteld in de bergen schenen aangenamer voor het oog. Misschien waren het alleen de steden langs den spoorweg die er zoo verwaarloosd uitzagen.

Er was echter een zekere opwinding in de lucht. Hij gevoelde het. Iets bijzonders vond plaats. Hij voelde het in zijn beenderen als 't ware.

Aan het hotel waarnaar hij zijne schreden richtte vernam hij de bijzonderheden. Een groot debat zou plaats hebben dien avond. Een debat omtrent godsdienst. De jonge dominé die van uit het oosten was gekomen en een Mormoonsch ouderling waren de sprekers. Het debat zou worden gehouden in den schouwburg, en iedereen ging derwaarts. Preston had ter nauwernood den tijd het theater te bereiken op het vastgestelde uur, en daar aangekomen zag hij de groote ruimte reeds tot overvloeiens gevuld. Met moeite kon nog slechts een staanplaats bekomen worden.

Preston had reeds verondersteld dat de dominé zijn vriend John zou zijn, maar hij stond verstomd van verwondering toen hij vernam dat de Mormoonsche ouderling Harvey Malin was, — zijn eigen broeder.

Harvey Malin was een dezer goede, deugdzame en warmhartige westerlingen. Hij was niet een prediker bij professie, hoewel hij toch in zijne jeugd een behoorlijk goede en wetenschappelijke opvoeding had gehad. Als een goede Christen had hij de Schriften een weinig bestudeerd, en op zijn eenentwintigste jaar was hij op zending gegaan voor zijne kerk. Deze zending had hem meer een man gemaakt en zijn verstand en gemoed beide verbreed. Eveneens had het hem een beter inzicht gegeven in de gewoonten en zeden van de menschen in de wereld. Het had hem alzoo eene gelegenheid geboden om zijn eigen godsdienst te vergelijken met die van anderen die hij ontmoette, zoowel bedienaren des woords als leeken, en na twee en een half jaar was hij naar huis teruggekeerd, zijn godsdienst meer dan ooit op prijs stellende en met bredere inzichten omtrent alle zaken van beteekenis. Hij was inderdaad gewillig om aan ieder het privilege te schenken om God te dienen overeenkomstig ieders eigen inzichten, maar ook eischte hij voor zich zelven hetzelfde recht als wat hij anderen zoo gaarne gaf.

Gedurende de vijf jaren dat het was geleden dat zijne zending deze onderscheidene dingen in hem had teweeggebracht, was zijn leven in overeenstemming geweest met de hoogste eischen van waar Christendom. Hij was altoos zoekende geweest om meer kennis en wijsheid op te doen omtrent de geestelijke dingen, wetende en geloovende dat de heerlijkheid en glorie des Heeren inderdaad in intelligentie bestaat, en dat niemand ooit grooter een zaligheid kan ontvangen dan zijne eigene kennis strekt. De wijsheid van alle deze dingen op te doen had moeten plaats vinden in den tijd die hij slechts met moeite had weten uit te sparen op zijn werk om zijne kleine familie te onderhouden, en het werk en toezicht op eene nieuwe boerderij waarvan hij eigenaar was, nam het grootste gedeelte van zijnen tijd in beslag. Toen de jonge predikant van uit het oosten gekomen, in een oogenblik van jong en vurig enthousiasme een debat had verlangd, had hij, gevoelende dat hij oprecht en zuiver in zijne bedoelingen was dit aanbod onmiddellijk aangenomen, en het onderwerp gekozen voor het twistgesprek was van de zijde des predikanten, om aan te toonen dat openbaring van God niet langer noodig was, terwijl Harvey daarvan het tegendeel te bewijzen, voor zijne rekening had genomen.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GIJ ZULT DEN NAAM DES HEEREN UWS GODS NIET IJDELIJK GEBRUIKEN.

Vloeken doen de Heiligen der Laatste Dagen niet, niet waar? Althans wij hopen dat de Heiligen die inteekenaren van de Ster zijn, het niet doen. Wel heeft eens eenmaal een afvallige Mormoon gezegd, dat toen hij het Zion der Heiligen bezocht dat hem daar bleek dat velen van de „zoogenaamde Heiligen” — dit waren 's mans eigen woorden, — vloekten en zwoeren. Als er onder de lezers van de Ster zijn die dat doen, laat hen dan met alle aandacht lezen wat hier boven staat. (Wij hebben het speciaal met een vette letter laten drukken opdat het ieder in 't oog zou vallen en niemand dit zoude overslaan. Met het oog op de vele verhalen die wij in den laatsten tijd uitgaven is het allicht wel noodig dat de bijzondere aandacht eens wordt gevestigd op een eveneens bijzonder ernstig artikel. Voor u allen is dan dit, waarde lezers, hetzij dan dat ge vloekt dan dat ge het niet doet. Want wordt over het algemeen onder het ijdelijk gebruiken van 's Heeren naam niets anders verstaan dan wat met een ordinaire naam vloeken wordt genoemd, wij denken er anders over. Ijdelijk gebruiken wil zeggen, daar en dan gebruiken waar het niet noodig is. Wij hebben wel eens de vergaderplaats van sommige Christenen bezocht, waar in de toespraken aldaar gehouden of in de gebeden opgeofferd, bijna om het andere woord den naam „Heere” of „God” werd gebruikt, en menigmaal hebben wij daarbij gedacht dat de Heere wel het idee moest krijgen, dat de betrokken personen Hem een beetje naar den mond gingen praten, omdat ze zoo overdikwijls Zijnen naam bezigden? Nu is het wel waar, dat toen Vader oorspronkelijk verboden heeft om Zijnen naam ijdelijk te gebruiken, Hij niet den naam „Heere” of „God” op het oog heeft gehad, want de naam waarmede Hij onder Israël bekend stond en dien naam die dan ook inderdaad door de oude Joden heilig werd gehouden was Zijn eigennaam, dat wil zeggen, dien naam waarmede Hij zich zelve noemde, zooals ieder onzer een eigen naam heeft. Die naam is in onze taal overgezet door Elohim of

Jehovah, maar geeft nog slechts in gebrekkigen zin weer datgene wat indertijd door de kinderen Israels zoo zeer werd gevreesd om op de lippen te worden genomen. Had Israel maar in alle opzichten de geboden des Heeren zoo nauwkeurig opgevolgd als dit gebod, zij waren dan niet uit hun land verdreven, en ook zouden zij hunnen God niet hebben gekruisigd toen Hij tot hen was gezonden. Wat echter in die dagen van ouds door het volk der Joden werd beschouwd als den naam van God doet in ons geval minder terzake. Ons is geleerd geworden voor die andere namen waarbij onzen Hemelschen Vader bij ons bekend staat diezelfde eerbied te hebben en die naam niet anders te gebruiken dan met diepen eerbied en alleen daar waar het noodig is.

En nu is in de allereerste plaats natuurlijk absoluut het uitdrukkelijk gebod van God overtreden, wanneer die naam achteloos wordt uitgesproken en op eene wijze dat in het geheel de bedoeling niet wordt vertolkt om iets van Hem te zeggen, maar enkel maar omdat het nu eenmaal vermeend krachtig staat af en toe eens een fikschen knoop te kunnen leggen, maar ook is de bedoeling daarvan dat die naam van onzen Vader, namelijk „Heere” of „God” die zou niet altijd ons op de lippen leggen al is het ook dat wij met eerbied Zijne deugden trachten te verkondigen. Tot in het overdrevene toe wordt dit somwijlen gedaan, en waarom? Bestaat er één enkele reden voor? Neen. De Heere heeft ons door middel van Christus doen verkondigen dat Hij onzen Vader was, en dit Vaderidee heet Hij opnieuw ons doen bevestigen door Zijne openbaringen in deze laatste dagen, door Zijnen dienstknecht Joseph Smith. Welnu ook dien Vadersnaam zou door ons aan het opperwezen worden gegeven wanneer wij tot Hem spreken in onze gebeden. Toen Jezus zelf nog hier was, en Hij aan Zijne discipelen onderwees hoe zij zouden bidden, zei Hij uitdrukkelijk, Gij dan bidt aldus: „Onze Vader die in de Hemelen zijt”, enz. Geen „God”, of „groote God” of „Heere”, of iets dergelijks, maar heel simpel en eenvoudig „Vader”. Die titel is de ware titel en het kan met het volste vertrouwen worden gezegd dat die naam Hem het aangenaamste zal zijn. Niet noodig is het in onze gebeden zoo dikwijls gewag te maken van alle de verschillende betitelingen, want ofschoon we dat nu niet willen rangschikken onder datgene wat in den regel onder vloeken wordt verstaan, den naam des Heeren ijdelijk gebruiken is het zeker. Een zeker zendeling, sprekende over deze dingen zeide eens, het is niet noodig den Heere te vertellen dat Hij een „groote God” is en dat Hij een „allervolmaakst Wezen” is, en dat Zijne deugden zoo veelomvattend zijn, en dat Hij „in alle eeuwigheid te prijzen is boven alle schepsel”. De Heere weet

alle deze dingen zelven veel beter dan wij het kunnen zeggen, — en dat is zeer waar. Welken indruk ontvangen wij van iemand die iets van ons verlangt en daarbij telkens onzen naam tot vervelens toe vermeend te moeten zeggen als hij ons aanspreekt? Van dezulken zeggen wij dat zij vleiers zijn en vol afkeer wenden wij ons van hen af. Denken we eveneens niet dat dat met onzen Vader het geval is? Natuurlijk is dat zoo, en waarom? Omdat alle de deugden eenmaal verkregen, Goddelijke deugden zijn, die met ons ter volmaking zullen trekken, en zoo wij het reeds hier een deugd noemen dat wij op vleitaal geen acht slaan, zoo hebben wij een zeer redelijke reden om vast te stellen, dat ook de Heere als het allervolmaakste Wezen, zelfs beschouwd bij de Goddelijke maatstaf die van zelve oneindig hoogere eischen stelt dan wij nietige stervelingen ons nog kunnen voorstellen, zich met den adeldom eigen aan Zijn karakter zich vol afkeer van alle vleierij af zal wenden en alleen dan acht op onze gebeden slaan, wanneer zij uit een zuiver hart voort komen wat vrij is van alle zelfzucht en daardoor ook vrij van alle vleitaal en alle onnoodige uitroepen waarvan niets wordt gemeend, zooals „Heere”, „groote God”, enz.

Laten wij daarom ons ook in onze gebeden onthouden van alle ijdellijk gebruik van den naam des Heeren, opdat eveneens hierin uit mag komen dat wij de lessen van den Zaligmaker practisch in toepassing weten te brengen. Gebruikt ze niet, o Heiligen der Laatste Dagen, die namen van den Vader van allen, die namen die ons dierbaar zijn en waarop wij vol heilig ontzag staren, als te zijn de vertolkers van de deugden en hoedanigheden thans nog enkel behoorende aan den Vader, maar eenmaal als wij den Godengraad bereikt zullen hebben, ook ons eigendom. Waakt allen tezamen over de eer van Hem die onzen Vader is, en steeds wil zijn, en waakt daardoor en daarmee ook over de eer die voor ons zelf in de toekomst is weggelegd.

VERSLAG DER LUIKSCHER CONFERENTIE.

De laatstleden Luiksche Conferentie is gehouden geworden op 12den Mei. Twee verschillende vergaderingen waren belegd, en wel de eerste des middags om half drie te Seraing, en des avonds om 7 uur de tweede te Luik zelve.

Behalve de zendingspresident Ouderling Roscoe W. Eardley met zijne vrouw en kinderen waren eveneens alle de conferentiepresidenten der zending alsmede den secretaris Ouderling O. E. Thomas aanwezig. Bovendien 6 reizende zendelingen van Holland en 14 van uit België.

Zooals gezegd, de eerste vergadering aangevangen te halfdrie, werd geopend met gebed door Ouderling Joseph B. Storrs, en onder en na gebruikelijk zingen werd het avondmaal bediend door de zendelingen Orson A. Carstensen en Jan Klaphaak.

Nadat door Pres. Ostler van de Luiksche conferentie een hartelijk welkomstwoord was gesproken werden de algemeene en bijzondere autoriteiten der Kerk en Zending voorgesteld en door allen gebruikelijk goedgekeurd en ondersteund. Het statistieke verslag der gedane werkzaamheden over de laatstverloopen zes maanden werd eveneens voorgelezen en goedgekeurd. Pres. Ostler sprak daarna over gehoorzaamheid, op zeer duidelijke wijze aantoonende dat door de beginselen van het herstelde Evangelie na te leven we allen als Christus kunnen worden, en zoodoende het groote gebod kunnen volbrengen, namelijk: „Weest dan gijlieden volmaakt zooals uwen Vader in den Hemel volmaakt is.”

Ouderling Laurens W. Hardy sprak daarna over liefde en deed zien welk een groote rol dit speelt in de vooruitgang van het menschdom, en hoe dat wij God en onzen naaste moeten liefhebben om het eeuwige leven te bekomen.

Ouderling William E. Reed gaf een viool-solo ten beste.

De volgende spreker was Ouderling Leonal T. Reed die tot onderwerp had gekozen „Vooruitgang”. Hij deed in het bijzonder zien dat er in het Evangelie geen stilstand is, maar wanneer wij aan de voorschriften ervan wenschen te voldoen wij alsdan steeds vooruit dienen te gaan.

De rest van den tijd werd in beslag genomen door President Eardley, in herinnering brengende enkelen van de groote zegeningen die wij van onzen hemelschen Vader dagelijksch genieten, en hoe dat God ons altoos helpt als wij van onze zijde ons deel volbrengen. Niet alleen slechts sommige, maar alle zegeningen kunnen worden verkregen als wij ons zelve maar in zoodanigen toestand plaatsen als in overeenstemming is met de daarvoor voorgeschreven wetten, dewelke allen opgesloten zijn in het Evangelie.

Eveneens werd de avondvergadering gehouden onder leiding van President Ostler, en nadat gezongen was, en gebeden door Ouderling L. W. Hardy, werd nogmaals aan de aanwezigen een hartelijk welkom toegeroepen door den leider, waarna men overging om twee nieuwe leden te bevestigen.

Ouderling Eli S. Forsgreen was thans de eerste spreker en liet een oogenblik de gedachten gaan over wat het Evangelie van Christus eigenlijk is gezien van een Mormoonsch standpunt.

Een solo werd toen gezongen door Ouderling L. W. Hardy, waarna eene zeer intressante toespraak gehouden werd door

Ouderling Isaïc D. Stewart over geloof, op duidelijke wijze voortbrengende het verschil tusschen geloof, hoop en zekerheid.

Nogmaals werd door Ouderling Reed een solo gegeven op de viool, waarop Pres. Eardley wederom het woord werd gegeven, die thans in het bijzonder de aandacht van de hoorders bepaalde bij de waarde van de leeringen van Joseph Smith. Op onderscheidene dingen werd door hem gewezen, waaruit bleek dat de groote en geleerde menschen der aarde pas thans tot de wetenschap en de erkenning komen van vele der groote en voorname dingen door hem reeds voor tal van jaren geleerd.

Nadat een slotzang was gezongen werd de dankzegging uitgesproken door Ouderling Joseph B. Storrs.

Twee bijzondere vergaderingen zijn eveneens gehouden geworden te Brussel en te Lille (Frankrijk).

Zondagmorgen werd er eene priestervergadering gehouden, alwaar door den zendingspresident aan de aanwezige ouderlingen vele goede en wijze raad werd verstrekt.

Eli S. Forsgreen, *Secretaris*.

VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Zooals aangekondigd was in de vorige Ster werd Zondag den 26sten Mei de Amsterdamsche Conferentie gehouden. Drie vergaderingen waren er belegd, waarvan twee in de Wittenstraat in het gewone vergaderlokaal, en de avondvergadering vond plaats in de zaal van Odeon, Singel 470.

Nadat als gewoon de vergaderden eerst een lied hadden gezongen werd de morgenbijeenkoms met gebed geopend door Ouderling W. E. Heath, waarna door het koor eene der schoone liederen Zions ten gehore werd gebracht.

Ouderling J. v. d. Wel was de eerste spreker. Hij ging in zijne gedachten een tijdlang terug, verhalende hoe hij het Evangelie had aangenomen en daarop naar Zion was getrokken. Hoe hij daar eerst een moeilijke tijd met een en ander had moeten doormaken, maar altoos eene getuigenis had behouden van de waarheid van het Mormonisme. Verder spoorde hij de leden aan om getrouw te blijven en steeds hun best te doen om hunne onderscheidene verplichtingen na te komen.

Een solo werd daarop gezongen door Ouderling J. M. Grant, welke met zijn volle en aangename baritonstem de aanwezigen een oogenblik deed genieten.

Thans werd het woord gegeven aan Conferentiepresident Jos. Reed, die in eene hoewel korte toespraak, duidelijk uit deed komen hoe wij als Mormonen in een vreemd land verkeerende,

daar een boodschap brengen van leven en zaligheid die wanneer opgevolgd niet anders dan tot verbetering van ons allen kan strekken.

Ouderling Sylvester Low volgde Reed op, en maande op vriendelijke wijze de leden aan om voorwaarts te gaan en hunne plichten te doen opdat ze eenmaal het eeuwige leven mochten ontvangen. Met enkele wel gekozen beelden werd de toespraak verduidelijkt.

Het voor deze gelegenheid vereenigde zangkoor der beide gemeenten te Amsterdam, zong thans wederom eene der schoone liederen, wat in ademlooze stilte werd aangehoord.

Ouderling Heber T. Hall was de volgende die het spreekgestoelte beklom, en in het bijzonder den nadruk er op legde dat God geen aannemer des persoons is, maar in een ieder die hem zoekt een welbehagen heeft, waardoor het onmogelijk wordt dat de zooveel verbrede leerstelling aangaande de uitverkiezing waarheid kan zijn.

Conferentiepresident Jos. B. Knight begon met te zeggen dat de vrees voor den dood die zoo dikwijls wordt aangetroffen zijn oorzaak vindt in het feit dat de menschen zich van God hebben afgewend. Terugkeer tot God en Zijne geboden zal die vrees doen verdwijnen en maken dat het menschdom meer met gerustheid hun lot aan de andere zijde tegemoet kan zien. De Heilige Geest geeft daartoe de kracht, wat door het voorbeeld van Petrus werd aangetoond.

Nadat „Wij danken U Heer voor profeten” door alle de aanwezigen staande was gezongen werd de dankzegging uitgesproken door Ouderling Fitzgerald

De middagvergadering aangevangen om 2 uur, werd geopend met gebed door Ouderling E. Edman, waarna het koor zong, en het avondmaal werd bediend door Ouderlingen R. de la Mare en J. E. Everett. Vier nieuwe leden werden daarop bevestigd. Een verslag van de gedane werkzaamheden over de laatst verlopen zes maanden werd uitgebracht door den leider, Pres. Taylor, alsmede de onderscheidene autoriteiten der Kerk en Zending voorgesteld dewelke op de gebruikelijke wijze door handopsteken werden goedgekeurd en ondersteund.

Ouderling James B. Castleton trad thans op, en gaf naar aanleiding van het pas gebruikte avondmaal eene aanwijzing hoe dat we de beste voordeelen daaruit konden verkrijgen, door namelijk liefde te kweken in ons binnenste. Liefde niet alleen voor God, maar ook liefde jegens onze medemenschen. Deze liefde gekoesterd kunnen wij inderdaad ware broederschap verkrijgen onder ons. De geboden van het Evangelie dienen echter hiervoor stiptelijk te worden nageleefd.

Wederom vergastte het koor ons op een zeer schoon zangnummer, waarna het woord werd gegeven aan Ouderling Leland E. Holdaway, die ons deed zien welke waarde er in steekt wanneer wij de Schriften tot ons dagelijksch gebruik ter hand nemen en die ijverig bestudeeren. Even als een gebouw wordt opgetrokken overeenkomstig de teekeningen en het bestek daarvan vooraf gemaakt, zoo ook zijn de Schriften als het ware den leidraad voor ons om ons te bekwamen in den dienst des Heeren. En niet allēen de oude oorkonden hebben wij na te gaan, maar ook de nieuwere dingen ons door Joseph Smith geopenbaard dienen wij te weten om onzen weg door dit leven te bepalen.

Ouderling M. Barton nu het woord voerende, wees op de schoonheid en noodzakelijkheid van het huwelijk, en de liefde daarin ten toon gespreid door Vader in den Hemel die wijselijk bepaalde dat een ieder eene hulpe als tegenover hem zou hebben. Getrouw daaraan moet ook inderdaad van het huwelijk en de wederzijdsche verhoudingen eene zoodanige instelling worden gemaakt in onze kringen, dat die liefde te voorschijn treedt.

De laatste spreker was Ouderling J. M. Grant, die door middel van vele opbouwende woorden de Heiligen liet zien hoe dat in de dagen van tegenspoed en teleurstelling opgewektheid en het beoefenen op eene verstandige wijze van den zang ons menigmaal onze harten opnieuw tot onze Schepper kan brengen en ons met de veranderde omstandigheden kan leeren verzoenen.

Nadat nog eens een solo, thans door Ouderling Fitzgerald, — de leider van het zangkoor, ten gehoor was gebracht, werd na gezamentlijk gezang de middagvergadering met dankzegging aan Vader in den Hemel voor al het genotene door Ouderling S. Nichols tot slot gebracht.

De flinke zaal van Odeon was des avonds om 7 uur zoo goed als geheel volgestroomd, niet alleen met leden en vrienden, maar ook tal van vreemdelingen waren aanwezig om naar de prediking van het Mormonisme te luisteren.*

Eerste spreker was aldaar Ouderling Henry Noorda, die in eene weldoordachte rede het achtste geloofsartikel besprak en ons deed zien op welke wijze en hoe dikwijls niet den Bijbel onder handen was genomen om die te vertalen en tot het menschdom te brengen, zoodat wij wel het recht hebben om aan ons geloofsartikel toe te voegen dat wij er slechts in gelooven in zoo verre als hij nauwkeurig is vertaald.

Pres. Eardley volgde op broeder Noorda, en behandelde in eene eveneens weldoordachte rede het vierde artikel, en gaf in het kort een verslag van de vier eerste beginselen waarin de Heiligen der Laatste Dagen gelooven. In het bijzonder werd een

tijdlang stil gestaan bij het beginsel van bekeering, en aangetoond dat dit eene der noodzakelijkste dingen was die gehoorzaamd diende te worden Ouderling B. Tiemersma was de laatste die het woord voerde, en hem was opgedragen uiteen te zetten wat bedoeld werd met het allerlaatste van onze geloofsbelijdenis. Omschrijven alle de andere artikelen min of meer de verschillende leerstellingen, van het dertiende zou kunnen worden gezegd dat het de toepassing levert op de voorgaande. Hierin wordt uiteengezet waarom de leerstellingen moeten worden geloofd, om namelijk de vruchten van geloof en bekeering mogelijk te kunnen maken.

Het koor zong nogmaals een lied, en de vergadering werd door den leider met dankzegging gesloten.

Ofschoon allen uitermate hun best hebben gedaan om deze vergaderingen een succes te doen zijn, toch moet met een bijzonder woord melding worden gemaakt van het werk wat het zangkoor ons gaf te genieten. In verband met de bekwame orgel- en pianomuziek, beurtelings door Broeder v. d. Meer en Ouderling Brown gegeven, was het muzikale gedeelte inderdaad overschoon te noemen. Zulke muziek en zulke zang onder zóó bekwame leiding en uitgevoerd door zóó goed geschoolde leden, roert het hart, en het beste compliment is wel dat steeds met ademlooze stilte werd geluisterd. De geest van de conferentie zal zonder twijfel door ieder mede zijn genomen naar huis en nog lang eene lichtende ster op het verdere levenspad blijven.

Zaterdag den 25sten was eene vergadering georganiseerd voor de zendelingen, alwaar onderscheidene dingen het werk betreffende werden besproken, en den Geest des Heeren eveneens in ruime mate werd genoten.

H. T. HALL, *Secretaris.*

INHOUD.

Oorzaak en gevolg (vervolg van bladz. 150)	Blz. 161	Verslag der Luiksche Conferentie Blz. 171
„Ommekeer” (vervolg van blz. 160) „	166	Verslag der Amsterdamsche Conferentie „ 173
Gij zult den naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken	„ 169	

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika † 1.00. — Per exemplaar 10 cent.